

Иван Кирилов — А я з м о

(Епилог)

Нощ срещу Спасовден. Новолуние. Рогачова стена, шеметно висока, едва се мерка в здрача. Пред нея се стеле полянка, на която личат следи от пресъхнал извор, засенчан от стволест бук. Към бука извива козя пътека, която криволи по стръмна скала, чиито поли се чупят над ронлива падина, где в низините се чува буен поток.

Отпред, в десно от скалата, се разтила злачна равнина, сенчена от вековни джби. Там се назеркват множество хора, прибрали се край накладени огньовете. По нататък някои джлбаят, в здрава целина, дупки през които промъкват песечиви деца; по низките клони навързали люлки, в които люлеят пеленаци, хванала ги почуда; зад тях, по насрещен хълм се лутат други да дирят по логачки сбрана роса. А най долу цел сбор. Заклали овни, разтоварили бурета. Едни, изморени, е оборила присънка; други нещо шепнат, а трети притиснати от неволя, клюмнали чела, чакаг и погледват към Рогачова стена, где се мерка Косйо овчаря, седнал на пътеката, която води към извора.

Извил рог в западни далнини нов месец, залязва зад лесист хълм и некаква тъмна завеса се спуща в нощта.

Настава потайно време.

От към Рогачова стена се задава орисница в черно облекло, с черно було, на което току над чело блещи диадема *Козирог*. След нея в също облекло друга с диадема *Водолей*, трета — със *Риб*, четвърта със *Овен*, пета — със *Юнец*, шеста — със *Близнаец*, седма — със *Рак*, осма със *Лев*, девета със *Девица*, десета със *Капони*, едина десета — със *Скорпия* и дванадесетата — със *Стрелец*. Слизат в превара край бука.

Козирог. (вгледала се на долу прошепва) — Колко свят от долня земя!

Водолей. — Дошле лек да дирят на невярна болест.

Риб. — И никой не знай, че ние сме тук...

Овен. — И нашата прокоба е тяхния дел в живота.

Юнец. (Като се навежда, хваща змия, пропъзляла в крака ѝ, овива я на ръка, изгледва всички). — Грехът е между нас!

Близнаец. — Хвърли я, там, сред тях.

Рак. — Ще се изплашат и всички ще избегат.